

USNESENÍ TRIBUNÁLU (čtvrtého senátu)

24. března 2011 *

Ve věci T-36/10,

Internationaler Hilfsfonds eV, se sídlem v Rosbachu (Německo), původně zastoupená H. Kalteneckerem, poté R. Böhmem, a nakonec H. Kalteneckerem, advokáty,

žalobkyně,

podporovaná

Dánským královstvím, původně zastoupeným B. Weis Fogh a V. Pasternak Jørgensen, poté V. Pasternak Jørgensen, C. Vangem a S. Juulem Jørgensenem, jako zmocněnci,

vedlejším účastníkem,

* Jednací jazyk: němčina.

proti

Evropské komisi, zastoupené P. Costa de Oliveira a T. Scharfem, jako zmocněnci,

žalované,

jejímž předmětem je návrh na zrušení rozhodnutí Komise ze dne 9. října 2009 a ze dne 1. prosince 2009, kterými byl Internationaler Hilfsfonds odepřen úplný přístup ke spisu týkajícímu se smlouvy LIEN 97-2011,

TRIBUNÁL (čtvrtý senát),

ve složení I. Pelikánová, předsedkyně, K. Jürimäe (zpravodajka) a M. van der Woude, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: E. Coulon,

vydává toto

Usnesení

Právní rámec

- 1 Článek 7 odst. 1 a 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 ze dne 30. května 2001 o přístupu veřejnosti k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise (Úř. věst. L 145, s. 43; Zvl. vyd. 01/03, s. 331) stanoví:

„1. Žádost o přístup k dokumentu se vyřídí bez prodlení [...]

2. V případě úplného nebo částečného zamítnutí žádosti může žadatel do 15 [pracovních] dnů ode dne, kdy obdržel odpověď orgánu, podat potvrzující žádost, ve které orgán požádá, aby přezkoumal své stanovisko.“

- 2 Podle článku 8 nařízení, nadepsaného „Vyřizování potvrzujících žádostí“:

„1. Potvrzující žádost o přístup k dokumentu se vyřídí bez prodlení. Do 15 pracovních dnů od registrace žádosti orgán buď zajistí přístup k požadovanému dokumentu

a zpřístupní jej v této lhůtě v souladu s článkem 10, nebo v písemné odpovědi sdělí důvody úplného nebo částečného zamítnutí žádosti. V případě úplného nebo částečného zamítnutí žádosti orgán informuje žadatele o opravných prostředcích, které může použít, zejména o soudním řízení proti orgánu nebo o možnosti podat stížnost veřejnému ochránci práv za podmínek uvedených v člancích [263 SFEU] a [228 SFEU].

2. Ve výjimečných případech, například když se žádost týká velmi rozsáhlého dokumentu nebo velkého počtu dokumentů, může být lhůta uvedená v odstavci 1 prodloužena o 15 pracovních dnů, pokud je o tom žadatel předem vyrozuměn a jsou mu uvedeny podrobné důvody.

3. Pokud orgán neodpoví v předepsané lhůtě, považuje se to za zamítavou odpověď a žadatel je oprávněn zahájit proti němu soudní řízení nebo podat stížnost veřejnému ochránci práv podle odpovídajících ustanovení Smlouvy o [FEU].“

Skutkový základ sporu

- 3 Žalobkyně, Internationaler Hilfsfonds eV, je nevládní organizací založenou podle německého práva činnou v oblasti humanitární pomoci. Dne 28. dubna 1998 podepsala s Komisí Evropských společenství smlouvu LIEN 97-2011 (dále jen „smlouva“) za účelem spolufinancování programu lékařské pomoci, kterou organizovala v Kazachstánu.

- 4 Dne 1. října 1999 Komise smlouvu jednostranně ukončila a v návaznosti na toto ukončení dne 6. srpna 2001 sdělila žalobkyni své rozhodnutí o tom, že bude požadovat navrácení určité částky vyplacené žalobkyni v rámci plnění této smlouvy.
- 5 Dne 9. března 2002 podala žalobkyně Komisi žádost směřující k získání přístupu k dokumentům týkajícím se smlouvy. Vzhledem k tomu, že této žádosti bylo vyhověno jen částečně, žalobkyně dopisem ze dne 11. července 2002 zasláným předsedovi Komise požádala o úplný přístup k dokumentům týkajícím se smlouvy. Jelikož této žádosti žalobkyně nebylo vyhověno v plném rozsahu, žalobkyně podala evropskému veřejnému ochránci práv stížnost, zapsanou do rejstříku pod číslem 1874/2003/GG, ve které napadla skutečnost, že jí Komise odepřela poskytnout úplný přístup k dokumentům týkajícím se smlouvy.
- 6 V návaznosti na návrh doporučení ze dne 15. července 2004, který veřejný ochránce práv zaslal Komisi, a podrobné stanovisko, které Komise zaslala dne 12. a 21. října 2004 veřejnému ochránci práv, posledně uvedený dne 14. prosince 2004 přijal konečné rozhodnutí, ve kterém prostřednictvím kritického komentáře konstatoval, že skutečnost, že Komise neuvedla platné důvody umožňující odůvodnit to, že žalobkyni odepřela poskytnout přístup k několika dokumentům týkajícím se smlouvy, představuje případ nesprávného úředního postupu.
- 7 Žalobkyně, která vycházela ze závěrů konečného rozhodnutí veřejného ochránce práv ze dne 14. prosince 2004, dne 22. prosince 2004 zaslala předsedovi Komise novou žádost o úplný přístup k dokumentům týkajícím se smlouvy. Dopisem ze dne 14. února 2005 Komise na tuto žádost odpověděla a rozhodla, že jí neposkytne jiné dokumenty, než jsou dokumenty, ke kterým jí již byl přístup poskytnut.

- 8 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 11. dubna 2005 podala žalobkyně žalobu na neplatnost rozhodnutí Komise ze dne 14. února 2005, která byla zapsána do rejstříku pod číslem věci T-141/05. V návaznosti na námitku nepřipustnosti vznesenou Komisí na základě čl. 114 odst. 1 jednacího řádu Tribunálu Tribunál rozsudkem ze dne 5. června 2008, *Internationaler Hilfsfonds v. Komise* (T-141/05, nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí), žalobu žalobkyně odmítl jako nepřipustnou.
- 9 V návaznosti na kasační opravný prostředek podaný žalobkyní na základě článku 56 statutu Soudního dvora Soudní dvůr rozsudkem ze dne 26. ledna 2010, *Internationaler Hilfsfonds v. Komise* (C-362/08 P, Sb. rozh. s. I-669), výše uvedený rozsudek ze dne 5. června 2008, *Internationaler Hilfsfonds v. Komise*, zrušil, námitku nepřipustnosti vznesenou Komisí před Tribunálem zamítl a věc vrátil zpět Tribunálu k rozhodnutí o návrhových žádáních žalobkyně směřujících ke zrušení rozhodnutí Komise ze dne 14. února 2005, kterým jí byl odepřen přístup k dotčeným dokumentům. Věc vrácená zpět Tribunálu, jejíž jednací číslo je nyní T-141/05 RENV, se v současné době projednává.
- 10 Dopisy ze dne 28. a 31. srpna 2009 žalobkyně podala novou žádost o úplný přístup k dokumentům týkajícím se smlouvy.
- 11 Dopisem ze dne 9. října 2009 Komise na tuto novou žádost o úplný přístup k dokumentům týkajícím se smlouvy odpověděla, když upřesnila, že s ohledem na dobu, která uplynula od jejího rozhodnutí o žádosti žalobkyně o úplný přístup k dokumentům ve spisu ze dne 22. prosince 2004, které je předmětem žaloby ve věci T-141/05, provedla nový přezkum každého dokumentu v dotčeném spise, k němuž byl přístup odepřen, a že na základě uvedeného přezkumu rozhodla, že žalobkyni poskytne rozsáhlejší přístup k uvedeným dokumentům, nikoli však úplný.

- 12 Dopisem ze dne 15. října 2009, zapsaným Komisí dne 19. října 2009, žalobkyně podala žádost, ve které Komisi vyzvala k tomu, aby přehodnotila odpověď ze dne 9. října 2009 na její novou žádost o úplný přístup k dokumentům týkajícím se smlouvy, obsaženou v dopisech ze dne 28. a 31. srpna 2009.
- 13 Dne 10. listopadu 2009 Komise prodloužila lhůtu stanovenou pro odpověď na žádost žalobkyně ze dne 15. října 2009, takže uložená lhůta k poskytnutí odpovědi uplynula dne 1. prosince 2009.
- 14 V dopise ze dne 1. prosince 2009, došlém žalobkyni dne 2. prosince 2009, Komise nejprve uvedla, že jelikož žádost žalobkyně ze dne 15. října 2009 vyžaduje podrobný přezkum řady relevantních dokumentů a jelikož jednání v této souvislosti s jinými útvary ještě ukončena nebyla, není bohužel schopna na ni odpovědět konečným způsobem. Komise pak dodala následující:

„V souladu s čl. 8 odst. 3 nařízení [...] č. 1049/2001 jste oprávněni zahájit řízení [u Tribunálu] nebo věc předložit veřejnému ochránci práv. Dopis obsahující odpověď je však téměř hotov, takže můžete očekávat podrobnou odpověď Komise v krátké lhůtě. [...] Rozhodnutí Vám bude zasláno v nejkratší možné lhůtě. [...]“

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

- 15 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 1. února 2010 podala žalobkyně projednávanou žalobu proti rozhodnutím Komise, která jsou obsažena v dopisech ze dne 9. října 2009 a ze dne 1. prosince 2009.

- 16 Dne 5. května 2010 Komise kanceláři Tribunálu předložila žalobní odpověď obsahující návrh na nevydání rozhodnutí ve věci a návrh na organizační procesní opatření.
- 17 Dopisem došlým kanceláři Tribunálu dne 20. července 2010 žalobkyně v souladu s ustanoveními článku 48 jednacího řádu předložila nové žalobní důvody, směřující k tomu, aby do její argumentace pro účely projednávané žaloby byly začleněny argumenty, které jsou údajně podobné jako argumenty, kterým Tribunál vyhověl v rozsudku ze dne 7. července 2010, Agrofert Holding v. Komise (T-111/07, nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí).
- 18 Usnesením předsedy druhého senátu Tribunálu ze dne 24. srpna 2010 bylo povoleno, aby Dánské království vstoupilo do řízení na podporu návrhových žádání žalobkyně.
- 19 V návaznosti na žádost Tribunálu o poskytnutí informací, ve které byli účastníci řízení vyzváni, aby mu sdělili případná vyjádření a případné důsledky, které vyvozují z odůvodnění a výroku rozsudku Tribunálu ze dne 19. ledna 2010, Co-Frutta v. Komise (T-355/04 a T-446/04, Sb. rozh. s. II-1), pokud jde o právní zájem žalobkyně na zahájení a pokračování v řízení v návaznosti na přijetí rozhodnutí ze dne 29. dubna 2010 a podání žaloby ve věci T-300/10, zaslali uvedení účastníci ve stanovené lhůtě své příslušné odpovědi.
- 20 Ve své odpovědi v dopise ze dne 14. října 2010 žalobkyně uvádí, že si zachovává právní zájem na zahájení a pokračování v řízení v projednávané věci a že za předpokladu, že by o tom Tribunál rozhodl jinak, by musel s ohledem na okolnosti projednávané věci rozhodnout, že Komise ponese vlastní náklady řízení a ukládá se jí rovněž náhrada nákladů řízení žalobkyně.

- 21 Ve své odpovědi v dopise ze dne 14. října 2010 Komise zejména tvrdí, že jelikož žalobkyně podala žalobu na neplatnost rozhodnutí ze dne 29. dubna 2010, ztratila právní zájem na zahájení a pokračování v řízení v projednávané věci.
- 22 Ve své odpovědi v dopise ze dne 15. října 2010 Dánské království nepředložilo vyjádření týkající se právního zájmu žalobkyně na zahájení a pokračování v řízení.
- 23 Žalobkyně, podporovaná Dánským královstvím, navrhuje, aby Tribunál:
 - zrušil rozhodnutí Komise ze dne 9. října 2009 a ze dne 1. prosince 2009 „v rozsahu, v němž jí byl na jejich základě odepřen přístup k nezprístupněným dokumentům“ týkajícím se smlouvy;
 - uložil Komisi náhradu nákladů řízení.
- 24 Komise navrhuje, aby Tribunál:
 - odmítl žalobu jako nepřípustnou;

- v případě, že by měl Tribunál za to, že žaloba směřuje proti implicitnímu zamítavému rozhodnutí, odmítl žalobu z důvodu, že je bezpředmětná;

- uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

²⁵ Úvodem je třeba konstatovat, že pokud jde o čistě skutkový kontext, ve kterém bylo každé z obou rozhodnutí napadených žalobkyní v projednávané věci přijato, je mezi účastníky řízení nesporné, že dopis ze dne 9. října 2009 byl zaslán žalobkyni jako odpověď na její novou žádost o úplný přístup k dokumentům týkajícím se smlouvy, obsaženou v dopisech ze dne 28. a 31. srpna 2009. Je rovněž nesporné, že dopis ze dne 1. prosince 2009 byl zaslán žalobkyni v návaznosti na to, že žalobkyně zaslala svou žádost ze dne 15. října 2009.

²⁶ Mimoto, jak žalobkyně sama výslovně uvedla v žalobě, aniž to Komise zpochybnila, je nutno konstatovat, že jednak dopisy žalobkyně ze dne 28. a 31. srpna 2009 byly zaslány Komisi v souladu s článkem 7 nařízení č. 1049/2001, a tudíž musejí být společně kvalifikovány jako „původní žádost“ ve smyslu uvedeného článku (dále jen „původní žádost“), jednak dopis žalobkyně ze dne 15. října 2009 byl zaslán Komisi v souladu s článkem 8 téhož nařízení, a musí být tedy kvalifikován jako „potvrzující žádost“ ve smyslu uvedeného článku (dále jen „potvrzující žádost“).

- 27 S ohledem na předcházející úvahy je třeba ověřit jednak přípustnost návrhových žádání žalobkyně směřujících ke zrušení rozhodnutí Komise obsaženého v dopise ze dne 9. října 2009, jednak to, zda si žalobkyně zachovává právní zájem na zahájení a pokračování v řízení, pokud jde o její návrhová žádání směřující ke zrušení rozhodnutí Komise obsaženého v dopise ze dne 1. prosince 2009.

Pokud jde o přípustnost návrhových žádání směřujících proti rozhodnutí Komise ze dne 9. října 2009

- 28 Podle článku 111 jednacího řádu je-li žaloba zjevně nepřípustná, může Tribunál rozhodnout, aniž by pokračoval v řízení, usnesením obsahujícím odůvodnění.
- 29 V projednávaném případě pokládá Tribunál věc na základě písemností ve spise za dostatečně objasněnou a podle tohoto článku rozhodne o přípustnosti návrhových žádání směřujících proti rozhodnutí Komise ze dne 9. října 2009, aniž by pokračoval v řízení.
- 30 Podle čl. 263 šestého pododstavce SFEU musí být žaloba na neplatnost podána ve lhůtě dvou měsíců, a to podle okolností ode dne vyhlášení příslušného aktu, ode dne jeho oznámení navrhovateli nebo ode dne, kdy se o něm navrhovatel dozvěděl. V souladu s ustanoveními čl. 102 odst. 2 jednacího řádu se tato lhůta prodlužuje o jednotnou lhůtu deseti dnů z důvodu vzdálenosti.
- 31 Podle ustálené judikatury má tato lhůta pro podání žaloby kogentní povahu, jelikož byla stanovena za účelem zajištění jasnosti a jistoty právních situací a za účelem

zabránění jakékoli diskriminaci nebo svévolnému zacházení při výkonu spravedlnosti, a je na soudu Unie, aby i bez návrhu ověřil, zda byla dodržena (rozsudek Soudního dvora ze dne 23. ledna 1997, Coen, C-246/95, Recueil, s. I-403, bod 21 a rozsudek Tribunálu ze dne 18. září 1997, Mutual Aid Administration Services v. Komise, T-121/96 a T-151/96, Recueil, s. II-1355, body 38 a 39).

- ³² V projednávané věci je nesporné, že ve své potvrzující žádosti ze dne 15. října 2010 žalobkyně vyzvala Komisi k tomu, aby přehodnotila svou odpověď, uvedenou v dopise ze dne 9. října 2009, na její novou žádost. Ač není třeba určit přesné datum, kdy byl tento dopis ze dne 9. října 2009 doručen žalobkyni, případně kdy se o něm dozvěděla, je třeba mít za to, že k uvedenému doručení či uvedenému seznámení se došlo zjevně nejpozději dne 15. října 2010, kdy žalobkyně podala svou potvrzující žádost.
- ³³ Kromě toho žalobkyně neprokázala ani se nedovolávala existence náhody nebo vyšší moci umožňující odchýlit se od dotčené lhůty na základě čl. 45 druhého pododstavce statutu Soudního dvora, který se na řízení před Tribunálem použije na základě článku 53 uvedeného statutu.
- ³⁴ S ohledem na všechny předcházející úvahy dvouměsíční lhůta pro podání žaloby začala běžet nejpozději v souladu s čl. 101 odst. 1 písm. a) jednacího řádu dne 16. října 2009, tedy dne následujícího po dni, kdy byl žalobkyni nejpozději doručen nebo kdy se seznámila s dopisem Komise ze dne 9. října 2009. Tato lhůta tedy vzhledem ke lhůtě deseti dnů z důvodu vzdálenosti a v souladu s čl. 101 odst. 2 jednacího řádu s ohledem na to, že případně-li konec lhůty na sobotu, neděli nebo úřední svátek, končí lhůta uplynutím nejbližšího následujícího pracovního dne, uplynula nejpozději dne 29. prosince 2009, tedy nejméně jeden měsíc a tři dny před podáním projednávané žaloby dne 1. února 2010 v rozsahu, v němž směřuje proti rozhodnutí Komise ze dne 9. října 2009.

- 35 Z toho vyplývá, že projednávaná žaloba musí být v rozsahu, v němž směřuje ke zrušení rozhodnutí, které obsahuje dopis ze dne 9. října 2009, kvalifikována jako opožděná, a musí být tedy odmítnuta jako zjevně nepřipustná, aniž je třeba přezkoumat ostatní námitky nepřipustnosti vznesené Komisí.

K právnímu zájmu žalobkyně na zahájení a pokračování v řízení, pokud jde o návrhová žádání směřující proti rozhodnutí Komise ze dne 1. prosince 2009

K předmětu návrhových žádání směřujících proti rozhodnutí Komise ze dne 1. prosince 2009

- 36 Účastníci řízení mají odlišný názor na otázku, zda se návrhová žádání směřující proti rozhodnutí Komise ze dne 1. prosince 2009 týkají v podstatě implicitního zamítavého rozhodnutí potvrzující žádosti (dále jen „implicitní zamítavé rozhodnutí“).
- 37 V tomto ohledu Tribunál zaprvé konstatuje, že v projednávaném případě ve svém dopise ze dne 1. prosince 2009 Komise žalobkyni sdělila, že ve stanovené lhůtě není schopna odpovědět na potvrzující žádost. Rovněž tak Komise v tomto dopise žalobkyni sdělila, že v souladu s ustanoveními čl. 8 odst. 3 nařízení č. 1049/2001 je oprávněna zahájit řízení u Tribunálu nebo věc předložit veřejnému ochránci práv. S ohledem na samotné znění dopisu ze dne 1. prosince 2009 je tudíž třeba mít za to, že Komise měla nejen sama za to, že musí – alespoň podle jejího názoru – konstatovat vlastní neschopnost odpovědět ve lhůtě stanovené po prodloužení na potvrzující žádost, ale kromě toho dbala na to, aby připomněla opravné prostředky, které má žalobkyně v souladu s ustanoveními čl. 8 odst. 3 nařízení č. 1049/2001 v případě, že

orgán na potvrzující žádost neodpoví. V důsledku toho je třeba podobně jako žalobkyně v replice konstatovat, že ve svém dopise ze dne 1. prosince 2009 se Komise především spokojila s tím, že uznala, že není schopna přijmout odpověď na potvrzující žádost a že tato absence odpovědi může být předmětem soudního řízení, ačkoli vedle toho žalobkyni informovala, že může „očekávat podrobnou odpověď Komise v krátké lhůtě“.

³⁸ Zadruhé Tribunál připomíná, že podle ustálené judikatury v zásadě jak Soudní dvůr, tak Tribunál odmítají uznat, že pouhé nepřijetí rozhodnutí orgánem je považováno za implicitní rozhodnutí, s výjimkou existence výslovných ustanovení, která by stanovovala lhůtu, po jejímž uplynutí by se mělo za to, že takové rozhodnutí orgánu, který měl zaujmout stanovisko, bylo přijato, a která by vymezovala obsah tohoto rozhodnutí, neboť jinak by došlo ke zpochybnění systému procesních prostředků zavedeného Smlouvou o FEU (rozsudek Soudního dvora ze dne 9. prosince 2004, Komise v. Greencore, C-123/03 P, Sb. rozh. s. I-11647, bod 45; rozsudky Tribunálu ze dne 13. prosince 1999, SGA v. Komise, T-189/95, T-39/96 a T-123/96, Recueil, s. II-3587, bod 27; Sodima v. Komise, T-190/95 a T-45/96, Recueil, s. II-3617, bod 32 a ze dne 9. září 2009, Brink's Security Luxembourg v. Komise, T-437/05, Sb. rozh. s. II-3233, bod 55).

³⁹ Pokud jde o nařízení č. 1049/2001, z ustanovení jeho čl. 8 odst. 3 přitom vyplývá, že zákonodárce stanovil, že pokud orgán neodpoví v předepsané lhůtě pro vyřizování potvrzujících žádostí stanovené v čl. 8 odst. 1 a 2 uvedeného nařízení, představuje to zamítavou odpověď.

⁴⁰ Je tudíž třeba mít za to, že ustanovení čl. 8 odst. 3 nařízení č. 1049/2001 jednak výslovně stanoví lhůtu, po jejímž uplynutí v případech neexistence rozhodnutí v odpověď

na potvrzující žádost se má za to, že dotčený orgán přijal implicitní rozhodnutí, jednak vymezují obsah tohoto rozhodnutí, a sice že jde o zamítavé rozhodnutí.

41 Zatřetí Tribunál připomíná, že zákonodárce v čl. 8 odst. 3 nařízení č. 1049/2001 dále výslovně stanovil, že žadatel je oprávněn zahájit proti tomuto implicitnímu zamítavému rozhodnutí soudní řízení podle odpovídajících ustanovení Smlouvy o FEU.

42 V souladu s judikaturou připomenutou v bodě 38 výše je tedy třeba dospět k závěru, že nevydání rozhodnutí orgánu v návaznosti na potvrzující žádost je třeba považovat za implicitní zamítavé rozhodnutí, které může být předmětem soudního řízení v souladu s ustanoveními článku 263 SFEU.

43 S ohledem na předcházející konstatování má Tribunál za to, že návrhová žádání směřující ke zrušení rozhodnutí Komise ze dne 1. prosince 2009 je třeba vykládat tak, že jejich cílem je zrušení implicitního zamítavého rozhodnutí založeného tím, že Komise neodpověděla na potvrzující žádost, přičemž toto neposkytnutí odpovědi Komise sama konstatovala v uvedeném dopise.

K právnímu zájmu žalobkyně na zahájení a pokračování v řízení, pokud jde o návrhová žádání směřující ke zrušení implicitního zamítavého rozhodnutí

44 Na základě článku 113 jednacího řádu Tribunál může kdykoliv bez návrhu po vyslechnutí účastníků řízení rozhodnout, zda jsou splněny nepominutelné podmínky řízení. V projednávaném případě pokládá Tribunál věc na základě předložených písemností a vysvětlení poskytnutých účastníky řízení během písemné části řízení za dostatečně objasněnou, a proto není třeba zahájit ústní část řízení.

- 45 Podle ustálené judikatury je právní zájem na zahájení řízení nepominutelnou podmínkou řízení, kterou může soud Unie zkoumat i bez návrhu (viz rozsudek Tribunálu ze dne 28. září 2004, *MCI v. Komise*, T-310/00, Sb. rozh. s. II-3253, bod 45 a citovaná judikatura).
- 46 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podmínky přípustnosti žaloby se s výhradou odlišné otázky ztráty zájmu na pokračování v řízení posuzují k okamžiku podání žaloby (viz rozsudek Tribunálu ze dne 21. března 2002, *Shaw a Falla v. Komise*, T-131/99, Recueil, s. II-2023, bod 29 a citovaná judikatura). V zájmu řádného výkonu spravedlnosti však tato úvaha týkající se okamžiku posouzení přípustnosti žaloby nemůže bránit Tribunálu v konstatování, že o žalobě již není třeba rozhodnout, pokud žalobce, který původně měl právní zájem na podání žaloby, úplně ztratil osobní zájem na zrušení napadeného rozhodnutí v důsledku určité události nastalé v době po podání uvedené žaloby. Aby totiž žalobce mohl pokračovat v řízení směřujícím ke zrušení rozhodnutí, musí si zachovat osobní zájem na zrušení napadeného rozhodnutí (usnesení Tribunálu ze dne 17. října 2005, *First Data a další v. Komise*, T-28/02, Sb. rozh. s. II-4119, body 36 a 37 a rozsudek Tribunálu ze dne 9. července 2008, *Alitalia v. Komise*, T-301/01, Sb. rozh. s. II-1753, bod 37), neboť jinak, jestliže žalobce v průběhu řízení ztratí právní zájem na pokračování v řízení, by rozhodnutí Tribunálu ve věci samé nemohlo žalobci přinést žádný prospěch (rozsudek Soudního dvora ze dne 7. června 2007, *Wunenburger v. Komise*, C-362/05 P, Sb. rozh. s. I-4333, bod 43 a výše uvedený rozsudek *Co-Frutta v. Komise*, bod 44).
- 47 V projednávané věci je mezi účastníky řízení nesporné, že k datu podání žaloby v projednávané věci žalobkyně obdržela pouze – jako odpověď na potvrzující žádost – dopis ze dne 1. prosince 2009, ve kterém ji Komise v podstatě informovala o existenci implicitního zamítavého rozhodnutí. K uvedenému datu tedy žalobkyně měla právní zájem na zahájení řízení a žaloba byla přípustná.

- 48 Je však rovněž nesporné, že v návaznosti na dopis Komise ze dne 1. prosince 2009 (bod 14 výše) Komise dopisem ze dne 29. dubna 2010 odpověděla výslovně a s konečnou platností na potvrzující žádost žalobkyně, a poskytla jí přístup k novým dokumentům spisu týkajícím se smlouvy, aniž jí však poskytla úplný přístup. Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 9. července 2010 přitom žalobkyně podala žalobu na neplatnost rozhodnutí Komise ze dne 29. dubna 2010.
- 49 Kromě toho z odůvodnění, které žalobkyně uvedla v replice ze dne 5. července 2010, vyplývá, že v návaznosti na to, že Komise přijala rozhodnutí ze dne 29. dubna 2010, žalobkyně nechtěla upravit svá návrhová žádání směřující ke zrušení uvedená v projednávané věci. V replice naopak výslovně Tribunál informovala o tom, že se rozhodla podat novou žalobu proti rozhodnutí Komise ze dne 29. dubna 2010, což skutečně učinila dne 9. července 2010 na základě článku 263 SFEU, jak je uvedeno v bodě 48 výše.
- 50 V důsledku toho již není třeba rozhodovat o projednávané žalobě v rozsahu, v němž směřuje proti implicitnímu zamítavému rozhodnutí, jelikož žalobkyně již nemá osobní zájem na zrušení uvedeného rozhodnutí v důsledku toho, že Komise přijala jako odpověď na potvrzující žádost rozhodnutí ze dne 29. dubna 2010, jehož zrušení mimoto navrhuje v rámci věci T-300/10, Internationaler Hilfsfonds v. Komise, která probíhá před Tribunálem. Komise totiž tím, že přijala rozhodnutí ze dne 29. dubna 2010, fakticky výslovně odpověděla na potvrzující žádost, což žalobkyně nezpochybňuje, a tudíž konkludentně vzala implicitní zamítavé rozhodnutí zpět.
- 51 Ze všech předcházejících úvah vyplývá, že projednávanou žalobu je třeba bez posuzování přípustnosti nového žalobního důvodu vzneseného žalobkyní v dopise ze dne 20. července 2010 (bod 17 výše) prohlásit za zjevně nepřipustnou v rozsahu, v němž

směřuje proti rozhodnutí Komise ze dne 9. října 2009 a za nadále bezpředmětnou v rozsahu, v němž směřuje proti implicitnímu zamítavému rozhodnutí.

K nákladům řízení

- 52 Nejprve je třeba připomenout, že podle čl. 87 odst. 2 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že žalobkyně neměla ve věci úspěch v rozsahu, v němž její žaloba na neplatnost je potud, pokud se týká rozhodnutí Komise ze dne 9. října 2009, zjevně nepřipustná, je důvodné rozhodnout, že žalobkyně ponese vlastní náklady řízení a ukládá se jí rovněž náhrada nákladů Komise vynaložených pokud jde o návrhová žádání směřující ke zrušení uvedeného rozhodnutí.
- 53 Dále je třeba připomenout, že podle čl. 87 odst. 6 jednacího řádu není-li vydáno rozhodnutí ve věci samé, rozhodne o nákladech řízení Tribunál dle volného uvážení.
- 54 V projednávané věci stran skutečnosti, že žaloba ztratila předmět v rozsahu, v němž směřuje proti implicitnímu zamítavému rozhodnutí, je třeba konstatovat, jak Komise výslovně uznala v dopise ze dne 1. prosince 2009, že v okamžiku uplynutí požadované lhůty na základě ustanovení článku 8 nařízení č. 1049/2001, a to v projednávané věci, po prodloužení, dne 1. prosince 2009, nebyla schopna přijmout odpověď na potvrzující žádost. Dále pak na rozdíl od toho, co uvedla Komise v tomtéž dopise, tedy že žalobkyně může očekávat podrobnou odpověď „v krátké lhůtě“, je nutno uvést, že

potvrzující rozhodnutí bylo přijato až dne 29. dubna 2010, tedy téměř pět měsíců po zaslání dopisu ze dne 1. prosince 2009, který žalobkyně obdržela dne 2. prosince 2009, a tudíž více než dva a půl měsíce po uplynutí lhůty k podání žaloby na neplatnost uložené žalobkyni na základě ustanovení článku 263 SFEU k tomu, aby zpochybnila, jak ji k tomu opravňuje čl. 8 odst. 3 nařízení č. 1049/2001, legalitu implicitního rozhodnutí zamítajícího potvrzující žádost. Konečně v rozsahu, v němž Tribunálu nepřísluší vyjadřovat se k opodstatněnosti volby žalobkyně podat novou žalobu proti rozhodnutí Komise ze dne 29. dubna 2010, namísto aktualizace jejich návrhových žádání v projednávané věci za účelem zohlednění tohoto rozhodnutí, tuto okolnost nelze zohlednit ve fázi rozhodnutí Tribunálu o nákladech řízení na základě čl. 87 odst. 6 jednacího řádu.

⁵⁵ S ohledem na skutkové okolnosti, které charakterizují projednávaný případ, a zejména na skutečnost, že Komise zjevně překročila požadovanou lhůtu, kterou měla na základě ustanovení článku 8 nařízení č. 1049/2001 k tomu, aby odpověděla na potvrzující žádost, takže žalobkyně neměla jinou možnost než za účelem ochrany svých práv podat projednávanou žalobu proti implicitnímu zamítavému rozhodnutí, je tudíž důvodné rozhodnout, že Komise ponese vlastní náklady řízení a ukládá se jí rovněž náhrada nákladů žalobkyně vynaložených pokud jde o návrhová žádání směřující ke zrušení implicitního zamítavého rozhodnutí.

⁵⁶ Konečně podle čl. 87 odst. 4 prvního pododstavce jednacího řádu členské státy, které vstoupily do řízení jako vedlejší účastníci, nesou vlastní náklady. Dánské království tedy ponese vlastní náklady řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (čtvrtý senát)

rozhodl takto:

- 1) **Žaloba na neplatnost se v rozsahu, v němž směřuje proti rozhodnutí Komise ze dne 9. října 2009, odmítá jako nepřipustná.**
- 2) **Není třeba rozhodovat o návrhových žádáních Internationaler Hilfsfonds eV směřujících ke zrušení implicitního rozhodnutí Evropské komise o zamítnutí její žádosti ze dne 15. října 2009 o přístup k dokumentům týkajícím se smlouvy LIEN 97-2011.**
- 3) **Internationaler Hilfsfonds ponese vlastní náklady řízení a ukládá se jí náhrada nákladů Komise vynaložených pokud jde o návrhová žádání směřující ke zrušení, v rozsahu, v němž směřují proti rozhodnutí Komise ze dne 9. října 2009.**
- 4) **Komise ponese vlastní náklady řízení a ukládá se jí náhrada nákladů Internationaler Hilfsfonds vynaložených pokud jde o návrhová žádání směřující ke zrušení, v rozsahu, v němž směřují proti rozhodnutí Komise ze dne 1. prosince 2009.**

5) Dánské království ponese vlastní náklady řízení.

V Lucemburku dne 24. března 2011.

Vedoucí soudní kanceláře

E. Coulon

Předsedkyně

I. Pelikánová